

Minciuna îngerilor

1 noiembrie 2004

Gili Cârstea

Concepția că Dumnezeu omoară pe dușmanii Lui și totuși este sfânt nu tulbură pe nimeni în biserică sau la amvoanele ei, fiind larg răspândită în poporul nostru. În ciuda poruncii clar exprimate, „să nu ucizi,” în ciuda deselor afirmații ale Scripturii că Dumnezeu este sfânt, noi continuăm să spunem lumii că El va „extermina” pe toți adversarii Săi.

N-am auzit în viața mea un adventist, pastor sau membru de rând, care să afirme că Dumnezeu minte. O asemenea propunere ar fi primită cu repulsie, chiar și de cel mai neînsemnat membru al bisericii. Așa ceva este inacceptabil. Cu toate acestea, consecvența ne obligă să întrebăm: Dacă ucide și este sfânt, de ce nu ar putea minți și totuși să rămână sfânt? Dacă El este deasupra legii, cum spun unii, de ce nu ar minți, atunci când situațiile de urgență o cer?

Doriți dovezi biblice că Dumnezeu minte? Una este suficientă? Bine, să amintim doar una. A fost atunci când Ahab și Iosafat se aliașeră să ia Ramotul de la sirieni și aveau nevoie de o confirmare din partea Domnului că vor avea succes. Mica, profetul Domnului, spune că a văzut sala tronului divin, unde Dumnezeu căuta șmecherii pentru amăgirea lui Ahab, să-l facă să plece la război ca să fie omorât. Scriptura spune că îngerii, adunați în sesiune extraordinară, au oferit tot felul de proiecte, dar în final a fost ales unul cât se poate de criminal: Îngerul se oferea să fie „un duh de minciună în gura tuturor proorocilor lui” (2 Cronici 18:21). Ne-am fi așteptat ca îngerul respectiv să fie aspru mustrat pentru strategia ticăloasă care i-a trecut prin cap, merita retrogradat, ba chiar merita să fie dat afară din lucrare. Dar așa ceva nu se întâmplă. Dumnezeu îl felicita pentru soluția strălucită, recunoaște că eficiența va fi maximă și îi dă mână liberă să fie un duh de minciună în gura teologilor lui Israel.

Aici nu este vorba de o minciunică de protocol, de conveniență, din acelea pe care le practicăm noi în numele diplomației. Aici este un proiect elaborat, o conspirație cu circumstanțe agravante, o asociere în vederea comiterii de fapte penale, bazată pe cea mai sfruntată și nimicitoare minciună, minciuna îngerilor. Ce șansă aveau bieții teologi ai lui Ahab să reziste forței minciunii îngerului lui Dumnezeu? Episodul este relatat identic în două cărți ale Bibliei, 2 Cronici și 1 Regi, ca „orice vorbă” să fie sprijinită pe mărturia a doi martori.

Acesta este raportul Bibliei. Clar și precis. Cu toate acestea, nu voi reuși să convertesc pe nimeni, nici chiar pe zeloții cu sola-scriptura, la credința că Dumnezeu minte. Atunci cum se face că nu procedăm la fel când este vorba despre ucidere? Nu suntem noi adepții principiului că cine calcă o poruncă le calcă pe toate? Dacă Dumnezeu minte, și stârnește pe îngeri să mintă, atunci poate că și fură? De ce S-ar opri aici? Poate Satana a avut dreptate când a spus că legea este strâmbă și trebuie înlocuită? Dacă după ea nu se poate călăuzi nici măcar Cel ce a promulgat-o,

ce rost are să o impui îngerilor și lumilor? Dacă solii luminii practică minciuna fără nici o jenă, de ce ar fi oamenii condamnați pentru același lucru?

Să grăbească Dumnezeu clipa când păzitorii luminii, păzitorii legii, vor înțelege că asemenea atacuri împotriva caracterului lui Dumnezeu sunt socotite în patria luminii ca acte de înaltă trădare.
